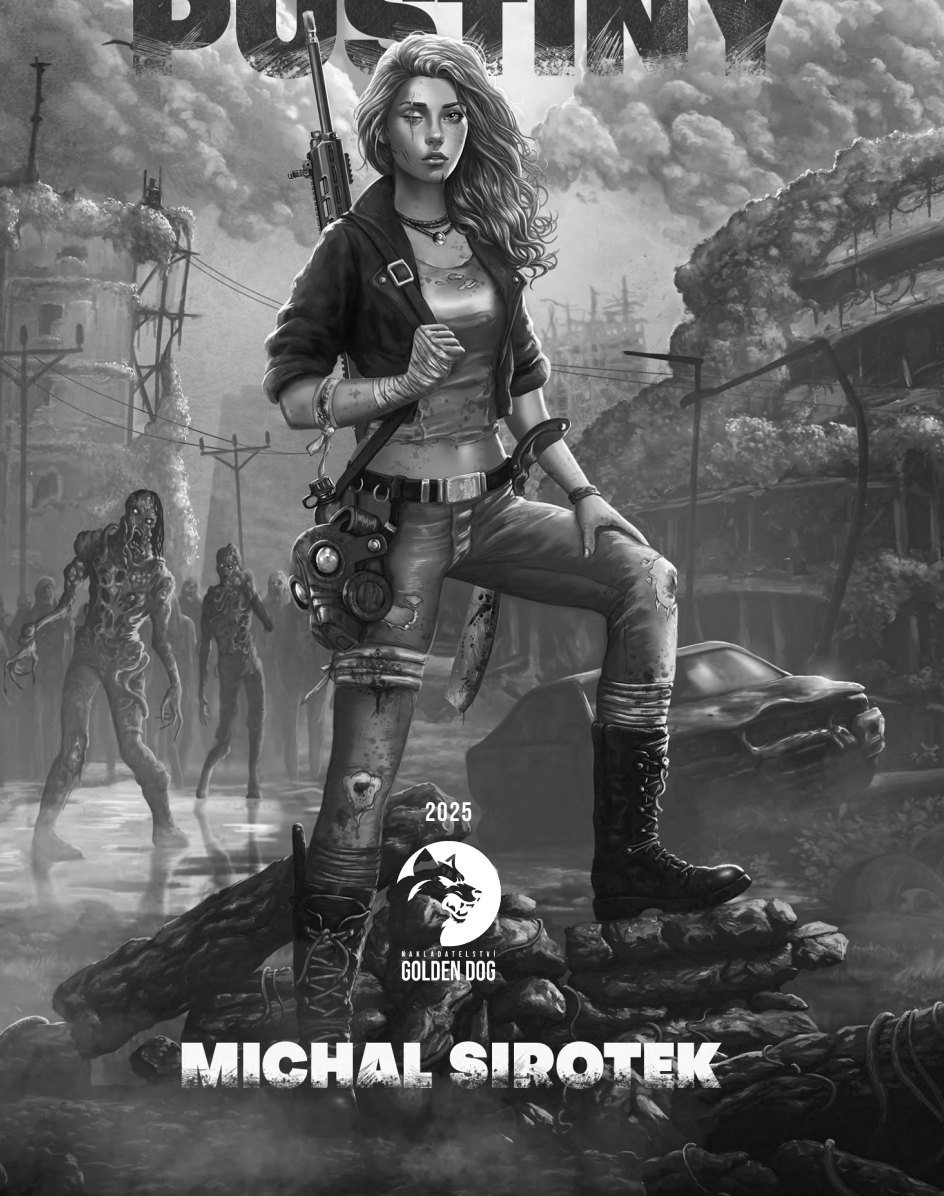


NACHOVÉ DUSTINY



2025



NAKLADATELSTVÍ
GOLDEN DOG

MICHAL SIROTEK

NACHOVÉ PUSTINY

Text © Michal Sirotek, 2025

Ilustrace (obálka a vnitřní) © Michal Sirotek, 2025

Redakce: Veronika Fiedlerová

Korektury: Barbora Vaňková

Sazba a grafické zpracování: Michal Březina

Sazba knihy: David Konečný

Vydalo nakladatelství Martin Štefko – Golden Dog v roce 2025

Svatojanská 703, 382 32 Velešín

www.goldendog.cz

1. vydání

Vytiskla TISKÁRNA PROTISK, s.r.o.

Rudolfovská 617, 370 01 České Budějovice

www.protiskcb.cz

ISBN 978-80-53027-51-9

ISBN 978-80-53027-52-6 (PDF)

ISBN 978-80-53027-53-3 (ePub)

ISBN 978-80-53027-54-0 (MOBI)

*„Jsme jen bezvýznamné loutky
odevzdané nachovému proudu.“
Andrej Čerkov*

PROLOG

„Nebudu se, kurva, opakovat!“ zavrčel Juri. „Kde je datascféra?!“

„Polib mi prdel, dědku!“

Bandita ležel před Jurim se svázanýma rukama. Obličej měl zvalchovaný a z přeraženého nosu mu tekla krev, ale nehodlal se podvolit.

Juri vytáhl pistoli a výhrůžně s ní dloubl vězně do břicha. „Na tvý kecy nemám čas.“

Muž na něj flusnul krvavou slinu. „Táhni do hajzlu!“

Juri našťavaně zaťal čelisti. Poslední týdny si začínaly vybírat svou daň: fyzické vyčerpání, nedostatek spánku, tenčící se zásoby. Poprskaná bunda od toho hovada tomu dvakrát nepřidala. Praštil banditu pažbou zbraně.

Kvido naříkavě hekl. „Kurva... Ty sráči!“

Umlčela ho další rána, silnější a mířená na čelo. Přes spánek mu stekl šarlatový čůrek a brázdil si cestičku k bradě.

Kvido patřil k bandě násilnických survivalistů, která kradla, vraždila, a dokonce prodávala lidi Bratrstvu – fanatické sektě nejhoršího ražení. Takový chlapi uznávali jen dvě věci: sílu a strach.

„Je to jednoduchý, Kvido. Promluvíš, nebo tě budu mlátit tak dlouho, dokud tvému pomalému mozku nedocvakne, že nemáš jinou možnost.“

Chlap na něj vrhl nenávistný pohled. Nadávat si už netroufl, ale mluvit nezačal.

Ten idiot vážně nemá rozum. Juri chtěl Kvida udeřit znovu, ale přerušil ho blížící se spěch nohou. Po nedalekém schodišti seskákala dívka rezatých vlasů a udýchaně k nim doběhla. Ve štíhlých prstech svírala dalekohled. Při pohledu na zbitého muže se na moment zarazila.

„Co se děje?“ zeptal se Juri.

„Blíží se hlavní ulicí,“ odpověděla. „Dodávka a dva vojenský džípy. Silnice směrem k nám je na několika místech blokována troskami, ale–“

„Kolik máme času?“

„Těžko říct.“

„Dej mi odhad.“

„Snad deset minut.“

Dívčín znavený výraz utvrdil Juriho nepříjemné domněnky. *Nemůžeme utíkat donekonečna. Ona to nezvládne. Krucinál, je to silná holka, ale je jí teprve osmnáct.*

Poslední minuty měl nervy na pochodu a jeho trpělivost přetekla. Namířil banditovi pistoli na koleno.

„Máš tři vteřiny na to, abych z tebe neudělal mrzáka. Rozumíš, debile?!“

Kvido vyvalil oči.

„Jedna!“

Cvaknutí nataženého kohoutku.

„Dva!“

„Dobře, dobře... vyhrál jsi!“ podvolil se. „Tu zasranou věc už nemám, jasný?!“

„Kecy.“

„Žádný kecy! Před několika dny jsem datasféru střelil.“

„Prodal jsi ji?“

„Co jinýho bych s tím krámem dělal? Nikdo to neuměl zapnout.“

Zatracená práce!

„Kdo to koupil?!“

„Jeden chlap ze Sedmičky, co si říká Šváb.“

„Ze Sedmičky?“ ozvala se Niska. „Myslíš karanténní zónu Prahy?“

Kvido přikývl.

Sedmička patřila k posledním výspám předvláknové civilizace, kde ještě pořád fungovaly zbytky armády. Místo, které se po *Černé sobotě* izolovalo od okolního světa vysokou hradbou a těžkými kulomety.

„Šváb je překupník zboží,“ pokračoval Kvido. „Měl o ten disk velkej zájem. Nabídnul mi cenu, která se nedala odmítnout.“

Protože nemáš tucha, co je datasféra ve skutečnosti zač, pomyslel si Juri.

„Sedmička má slušnej arzenál i obranu. Kudy ses dostal dovnitř?“ Juri přiložil pistoli muži mezi oči. „Mluv!“

„Tak velkou oblast dnes už nedokážou uhlídat,“ vyhrkl rychle. „Je tam takovej tunel v podzemí. Tamní gang skrz něj pašuje zboží. Je u východní zdi blízko fotbalovýho hřiště. Tam, kde hrávala Sparta.“

„Nisko, vyndej mapu. Rychle.“

Když ji dívka rozložila na zemi, Kvido jim ukázal vchod pašerácké stezky a popsal, jak ho najdou.

Juri zkoumal banditův výraz. Zdálo se, že mluví pravdu. Strach. Funguje téměř vždy.

„Už musíme jít, Juri,“ upozornila ho Niska, když sbalili mapu.

„Běž nastartovat auto.“

„Co uděláme s ním?“

Žádná odpověď.

„Juri?“

„Řekl jsem, abys šla k autu. Dělej!“

S nadávkami odklusala ven.

„Řekl jsem ti, co jsi chtěl slyšet,“ ozval se Kvido. „Tak dej tu pistoli pryč!“

Juri se nepohnul.

„Do prdele, chlape,“ zaskuhral bandita. „vezmi si všechno, co mám, jen mě pusť! Nemusíš mě zabít.“

„Prodáváš lidi Bratrstvu, jako by to byl nějaký dobytek. Víš, co s nima potom ti šílenci dělaj?! Jasně, že víš, ale je ti to ukradený.“

„Jen se snažím přežít – jako každý!“

Juri sáhl k boku pro lovecký nůž s dlouhou čepelí. Do Kvidových očí se promítl strach.

„Buď přece rozumnej... t-tohle není nutný. Slibuju, že o vás nikomu neřeknu.“

„Máš pravdu. Neřekneš.“

* * *

Oprýskaný kombík stál hned před budovou na opuštěné ulici. Juri vyběhl ven a naskočil na stranu spolujezdce.

„Jed! JED!“

Niska sešlápla plyn. Pneumatiky ostře zahrabaly ve šterku a auto vyrazilo vpřed. Projeli kolem převrácené tramvaje a zabočili do nejbližší ulice. Okolo se povalovaly trosky z polo-rozpadlých barabizen, takže museli jet opatrně. Vyhýbaly se vrakům aut a objížděly popadané elektrické vedení. Oba po celou dobu kontrolovali zpětná zrcátka. Kombík zatočil na širší estrádu, kde byla asfaltka v lepším stavu.

„Viděl jsi někoho?“ ozvala se Niska.

„Ne, ale drž nohu na plynu.“

Když o chvíli později nechali zničenou čtvrt za sebou a cesta před nimi se otevřela, nabrali vyšší rychlost.

„Neboj, nedostanou nás,“ prohodil Juri, aby ji uklidnil. „Teď už ne.“

Přikývla, plně soustředěná na řízení.

Juri vytáhl kapesník a začal s ním čistit zakrvácený nůž.

Niska se na zbraň podívala úkosem. „Cítíš se díky tomu líp?“

„Lituješ takovýho sráče?“

Podrážděně semkla rty.

„Jiná možnost nebyla,“ zamručel Juri a vložil nůž do pouzdra.

„Kdysi jsi mi řekl, že člověk má vždycky na výběr.“

„Radši dávej bacha na cestu. Za příští zatáčkou sjed' doleva k řece. Je tam průjezdná silnice.“

Poslechla, ale svažila čelo. Minulost jí už nejednou prozradila, kým doopravdy je a co očekávat od druhých. Neměla o lidech žádné utěšené iluze, ani o světě, v němž vyrůstala, ale pochybnosti to nemírnilo.

„Vždy je lepší dát přednost opatrnosti. To víš moc dobře,“ napomenul ji Juri. „Kdybych nechal Kvída jít a Lovec ho chytil–“

„Chápu to. Já jen...“

„Co?“

„Prostě,“ odpověď jako by jí nešla přes rty. „Všichni, co kvůli datasféře umřeli. Naši lidi. Ti, co nám stáli v cestě.“ Zněla téměř sklíčeně. „Nikdy nepochybuješ ani na vteřinu, ale jak si můžeš bejt opravdu jistej, že je to takhle správně?“

Juri si povzdechl. Svým způsobem byl rád, že si pokládá podobné otázky. Znamenalo to, že se z ní po těch všech letech nestal někdo jako on, jenže pravdu jí říct nemohl. Rozhodně ne teď.

„Už nejsem děcko,“ podotkla Niska. „Vím, že mi neříkáš vše.“

„Pro tvoje vlastní dobro.“

„Žvásty. Naše mise–“

„Je to nejdůležitější!“ přerušil ji. „Kolikrát ti to mám opakovat?!“

„Chci toho po tobě snad tolik? Po všem, co jsme prožili? Já... musím prostě vědět, kdo jsme.“

„Rozhlédni se kolem. Co vidíš?“

Přešla řečnickou otázkou mlčením.

„Jsme ti, co můžou změnit věci k lepšímu,“ řekl významně Juri. „Datasféra je tím nejcennějším, co máme. Vše ostatní jsou jen smítka v očích. Stačí mrknout.“

To byl možná ten problém. Na rozdíl od něj se tímhle způsobem nikdy mrkat nenaučila. Rozuměla jeho chladné logice, jenže do nitra se jí dral ten odporně známý pocit. Ačkoli od něj uplynula řada let, nikdy se ho úplně nezbavila. Nemluvila o něm, ale kdyby na ni někdo naléhal, popsala by ho stručně. Zkurveně zvrácený svinstvo. A podobného svinstva se kvůli jejich misi stalo už příliš.

Nějakou chvíli mezi nimi vládlo ticho. Když odehnala chmurné myšlenky a napjatá atmosféra trochu opadla, zněla klidněji.

„Jaký bude další postup?“

„Opatrný. Tentokrát je Lovec blízko, ale zvládneme to. Ukryjeme auto, zameteme stopy a podíváme se po tom Švábovi. Sedmička už není nedostupná jako dřív, armáda ztrácí půdu pod nohama. To nám hraje do karet.“

„Až tu pašeráckou cestu objevíme. Co pak? Čím Švábovi zaplatíme? Už nám nezbyl chlast ani tabák a léky dávat z ruky nemůžeme.“

„Pořád máme zásobníky do samopalu. Kvalitní střelivo neodmítne nikdo.“

„Zůstaly jen čtyři a ty budeme přece potřebovat.“

„Neboj, ještě mám pár es v rukávu.“

Změřila si ho koutkem oka. Juriho vnitřní pevnost ji vždy fascinovala. Za každých okolností si udržoval chladnou hlavu, a když se občas cítila ztracená a vše jí připadalo marné, čerpala od něj novou sílu.

Poškrábala se pod okem. „V zóně žijí tisíce lidí. Jestli se dostanu dovnitř, nebude problém ztratit se v davu.“

„Nic takovýho,“ odsekl. „Nenechám tě tam jít samotnou.“

„S ohledem na tvůj stav nám stejně nic jiného nezbyvá.“

„Nisko...“

Zabodla do něj zrak. „Chceš mi to snad zakázat?“

„Jako by to někdy mělo smysl.“ Složil ruce do klína a pevně si je chytil. Chvěly se mu. Téměř neznatelně, ale ona si toho jako obvykle všimla.

V posledních týdnech se mu to vrací častěji, pomyslela si starostlivě.

Natáhla ruku a stiskla mu dlaň.

Obrátil k ní oči. „Jsi paličatá jako mezek, víš o tom?“

Koutky se jí mírně zvedly. „Po kom to asi mám?“

Obloha se zatahovala a na předním skle se objevily první kapky. Zatímco se do krajiny vkrádalo šero a mrholení vystřídal déšť, dál uháněli vpřed.

KAPITOLA I

SEDMIČKA

Na nebi se formovaly černé mraky, které napovídaly, že betonovou krajinu každou chvíli skropí déšť. Tomáš stál nahý u otevřeného okna s cigaretou v ruce a hleděl ven. Milování s Vandou stále v sobě cítil jako mírné chvějivé opojení, jež mu zpříjemňovalo líný tok myšlenek.

Zíral přes vysokou hradbu zóny do opuštěných ulic Prahy. Každý den odtud bylo vidět to samé. Dlouhé vláknové útvary nachového zbarvení, které se plazily troskami jako živoucí potrubí. Bobtnající organická infrastruktura, která léty rostla, sílila a proměnila město k nepoznání. Agresivní parazit s jediným ohromným vědomím, kojící se na půdě a všech tvorech.

Nach. Všude ten podělanej nach, přemýšlel otráveně.

Stal se tak běžnou součástí života, že na něj obvykle ani nemyslel, stejně jako se člověk nepozastavuje nad odstíny trávy nebo oblohy. Někdy si musel dokonce připomínat, že do přirozené krajiny ta barva v takovém množství nepatří. Respektive nepatřila.

Nach.

Tu a tam se mu o něm dokonce zdálo. Jako dnes. Sny by měly být šedivé, bezbarvé, nebo ne? Aspoň to někde slyšel. Jenže jeho sny byly stejně syté jako skutečnost. Někdy ještě sytější. Přišlo mu to zvláštní a občas i trochu děsivé.

Krom třepotu listů na nezdravých stromech neviděl žádný pohyb. Falešná představa, že mimo zónu vládne klid. Moc dobře věděl, že to není pravda. Byly tam. Odporné zrůdy, které se neslyšně potulují v ulicích. Lidé, jejichž tělesné schránky pohltil nachový parazit a ovládl všechny jejich svaly i kosti. Tvorové, kteří za sebou nevědomky táhnou tisíce drobnounkých vláken, a jejichž myšlenky se pohybují stejně pomalu, jako by plavaly v medu.

Spustil se déšť. Těžké kapky měnily zem v bahno a komplikovaly práci čistící čety před hlavní bránou. S pomocí ohně a seker ničili výhonky nachových nití, které dorostly příliš blízko ochranné zdi. Jejich práci přihlíželi vojáci u starého tanku, jehož kanón výhružně čněl do krajiny a odrazoval případné nepřátele od útoku. Munice mu došla už dávno, ale obvykle ten klam fungoval.

V zóně číslo 7 skončil Tomáš 26. prosince 2038, přesně ve stejný den, kdy OSN schválila bombardování Prahy. Z té doby si toho moc nepamatoval a s odstupem času přesvědčil sám sebe, že je to tak lepší. Dnes měl dvaadvacet a byl o sedmnáct let starší než v době, kdy se vlákna objevila poprvé. Vyrostl v dobře stavěného mladíka. Zdědil matčiny modré oči a tátovy husté vlasy kaštanového odstínu. Sahaly mu téměř na ramena a obvykle je nosil stažené do upnutého culíku. Po kom však zdědil talent sebezáchovy mu bylo dodnes záhadou.

Vanda se v posteli přetočila na bok a zakryla si peřinou holá chodidla.

„Zavři to okno. Je zima,“ zamumlala.

Když začala znovu podřimovat, zamyšleně si ji prohlédl. Její rty nebyly tak plné, jak by se mu líbilo, a stehna měla naopak plnější, než by se mu líbilo. Milá dvacetiletá troska. Ale byla hodně na sex a nestrkala nos do jeho věcí. Vanda neměla v zóně rodinu, zato hodně mizerných vztahů za sebou. Tomáš nikdy nevěřil, že jejich soužití někam směřuje – prostě spolu bydleli, šukali a zdálo se, že to může nějakou dobu fungovat. Když ji někdy uprostřed noci vzbudila noční můra a volala příbuzné, chápal to a utěšoval ji, jak se dalo.

Psychika dokáže s člověkem zamávat, zvlášť když jde všechno kolem do hajzlu. Vanda vyrůstala mezi odpadky slumů, kterým se v zóně říkalo Díra. Většinu toho času živila, nebo se prodávala za jídlo. To zanechá špinu na duši. V jejím případě měla podobu špatně zhojených jizev na zápěstí. Některý lidi prostě neměli ty sračky přežít, protože se pro nachový svět nehodí. Bloumají po něm jako těla bez

duše, věší se druhým na krk a nemají páru, co se životem. Jako by to někdo jiný měl vědět lépe.

Tom vyfoukl dým k nefunkčnímu požárnímu čidlu na stropě, zahodil špačka ven a zavřel okno. Občas měl provinilý pocit, že Vandu využívá, ale když se to vzalo kolem a kolem, byla tu s ním v bezpečí, neměla nouzi o jídlo a – co si budeme povídat – pro takovou chuděru nebyl vůbec špatnou partií.

Z myšlenek ho vyrušilo klepání na dveře.

Natáhl si trenky a šel otevřít. Stála za nimi Saša, dvanáctiletá holka s vlasy jako mastné vrabčí hnízdo. Překvapeně si změřila jeho chlupatý hrudník.

„Tímhle ohromuješ holky?“ zkrivila obličej a pokusila se dovnitř vecpat hlavu. „Koho tam máš? Vandu?“

Tomáš ji odstrčil zpět do chodby. „Zklidni hormon.“

„Nesu ti zprávu,“ natáhla prázdnou dlaň, „ale nejdřív zaplať.“

Mrkl na její ruku. „Chabej pokus.“

„Žádnej matroš, žádná zpráva.“

Netečně pokrčil rameny a chystal se zavřít.

„Počkej!“ vrazila do škvíry botu. „Stačí mi jen trocha lepidla. Víím, že ho máš, říkali to v Díře.“

„Zapomeň. Žere ti to mozek.“

„Ty jsi ale krkoun!“

„Dáš tu hnátu pryč, nebo ti ji mám zlomit?“

„A poseroutka k tomu!“

Věnoval jí otrávený pohled.

Saša rezignovaně zaprděla pusou. „Stejně ti to řeknu. Ne kvůli tobě, ale byla na mě hodná. Ne jako jiný tady.“

„O kom to mluvíš?“

„Nějaká cizí holka. V Díře jsem ji ještě neviděla.“

„Přestaň si vymýšlet.“

„Nevymýšlím si! Říkala, že jde o Švába a že tě musí vidět.“

Tom zpozorněl. Šváb byl překupník, který v jejich čtvrti pašoval chlast, potravinové lístky, a někdy i techniku. Občas pro toho vietnamského chamtivce nárazově pracoval.

„Jak vypadala?“

„Měla kapuci, takže jsem ji viděla blbě do ksichtu.“

„Obličej,“ opravil její slovník. „Mladá? Starší? Bud' konkrétní.“

„Stará asi jako Vanda. Vlasy nevím, ale–“

„Co?“

„No, neměla oko, alespoň myslím. Ale žádná páska. Víš, jako nosí piráti v knížkách o... pirátech.“ Když zachytila jeho výraz, vzpurně našpulila rty. „Já nekecám!“

„Oukej a co přesně ti ta pirátka řekla?“

„Že na tebe počká u Díry, a že máš přijít sám. Na tom důrazně trvala. Prej jestli se ukážeš s někým dalším, tak se vypaří.“

„A proč by mi to mělo vadit?“

„Protože ví, co máš u sebe. Ten Švábův poklad a chce ti za něj zaplatit. Fakt dobře zaplatit.“

Tom strnul.

„Co je to za poklad?“ zeptala se Saša.

Tomáš si nervózně přejel rukou po strništi. Ani trochu se mu to nelíbilo. Vojáci Švába před pár dny chytili u východní stezky při pašování zboží. Za krádež, sabotáž nebo maření práce se trestalo vězením, v horších případech vyhnanstvím. Ale to vykládejte těm, co ho včera pověsili na provaz uprostřed náměstí. Nohy se mu houpaly vysoko ve vzduchu a na hrudi měl ceduli s nápisem *zrádce*.

„*Odstrašující případ*,“ říkali lidi. „*Armáda se bojí nepokojů, protože každý ví, jak špatně jsme na tom s jídlem*.“

„Sašo, tohle je důležitý. Jsi si jistá, že to ta cizinka řekla přesně takhle?“

„Nejednej se mnou jako s děckem!“

„Ty jsi děcko.“

Děvče si vzpurně založilo ruce na hrudi.

„Měla u sebe zbraň?“ přešel její reakci.

„Jestli jo, tak schovanou.“

„A mám přijít hned?“

„Jo.“ Zvědavě na něj pohlédla. „Má to něco společného s tím, že zabili Švába?“

Tom semknul rty. „Dám ti radu. Nestrkej frňák, kam nepatří, jinak přes něj dostaneš.“ Zabouchl jí dveře před nosem.

Ze druhé strany se ozvalo kopnutí do dveří. „Příště aspoň poděkuj, vole!“

Nasadil si hodinky a při oblékání probudil Vandu.

„Musím na rande.“

Překvapeně si ho změřila. „To se podívejme. A kdopak je ta šťastná?“

To, kdybych věděl. Přesl ke stolu a ze šuplíku vytáhl starý otlučený revolver. Zkontroloval náboje. *Dva.* A víc jich neměl. *Báječný...* S povzdechem zaklapl válec. Střílet se naučil už dávno, a popravdě mu to šlo slušně, ale zbraně neměl nikdy moc rád. Asi proto, že si s nimi často hrálo moc idiotů. Bouchačku by člověk měl použít, jen když není zbytí. A třeba ani tehdy ne. Kdyby se tím řídilo víc lidí, možná by se věci nesraly tak často.

„To si bereš s sebou?“ ozvala se Vanda.

Když nedostala odpověď, hodila po něm polštář.

„Co je? Na naše první rande jsem si ho taky vzal.“

Věnovala mu popuzený výraz.

Usmál se. „Jen pro sichr. Člověk nikdy neví.“

Natáhla se k němu a chytila ho za opasek. „Mám mít strach?“

„No... měla bys.“

Přitáhla ho k sobě. „Mluvím vážně.“

„Já taky,“ zazubil se.

„Hňupe,“ řekla a políbila ho na rty.

* * *

Prodíral se davem na centrální třídě a kanady mu čvachtaly v hnědých loužích. Hlavně rychle a nenápadně. Žádný kraviny. Nebylo to tak těžký. Většinu pozornosti na sebe strhávaly našťvané hloučky, které pokřikovaly sprostárny na hlídkující vojáky.

Toma zaujal červený nápis na nedaleké zdi. Za dozoru ozbrojenců ho čiperně smýval nějaký chlapec. Stálo tam: Sliby nás nenakrmí! Dejte nám naše přídělky!

„Na co vejráš?!“ osopil se na Toma jeden voják. „Jdi si po svých!“

Pokorný výraz a rychle pryč. S armádou měl dost zkušeností, aby věděl, že hraná poslušnost je nejlepší způsob, jak se vyhnout maléru. Polovina uraženého zubu na horním patře mu stále připomínala, že pouštět se do potyček s vojáky se fakt nevyplácí.

Díra ležela hned za odbočkou z hlavní třídy. Dřív odtud vedl silniční tunel z Letenské pláně k Vltavě, ale před řadou let byl dolní výstup zavalen. Lidské smetiště. Žila tu chudina Sedmičky, převážně staří a nemocní, kteří si nemohli dovolit bytové jednotky.

Tomáš to tu nesnášel. V Díře strávil většinu dětství, nejdřív s tátou, a když o něj přišel, tak úplně sám. Dodnes se divil, že se mu v místních podmínkách podařilo přežít. Možná to bylo proto, že nejhorší zážitky jeho mozek nějak vytěsnil.

Nebýt Švába nejspíš by se dospělosti nedožil. Potkali se náhodou, a když Šváb zjistil, že má Tom něco pod čepicí a nebojí se riskovat, dal mu jízdenku ven. Práce pro Švába byla v pohodě. Drobné krádeže. Poslíčkování. Výzvědy. Tom byl tenkrát dost starý na to, aby věděl, že nasazuje krk, ale příliš naivní, než aby mu na tom záleželo. S odstupem času považoval Švábovu nabídku za největší štěstí, jaké ho v Sedmičce potkalo.

Svižným krokem pokračoval ulicí. V nedalekém činžáku zrovna probíhala razie. Stál tam vojenský džíp s amplionem. Tom zastavil. Z akustického zařízení se nesl ženský hlas.

„Všichni civilisté jsou povinni u sebe nosit platnou identifikaci. Hlaste jakoukoli podezřelou činnost ohledně imigrantů! Zamlčování informací je těžkým zločinem proti zóně! Nevystavujte své blízké riziku!“

„Venku se děje něco fakt zlého,“ zadrmolil skřípavý hlas vedle Toma.

Patřil staré Romce, která seděla na špinavé dece a v rukách míchala balíček karet. Vrásčitý obličej měla plný hnisavých boláků.

„Poslední týdny je cizáků kolem Sedmičky pořád víc,“ pokračovala. „Jako by se všichni najednou zvedli a rozhodli se utýct k nám. Dala bych krk na to, že v tom maj prsty ti fanatici z Bratrstva. Jestli to tak půjde dál, armáda přitvrdí. Přestanou migranty vyhazovat a začnou je rovnou střílet. Co se stalo tenkrát ve Čtyřce, se může stát i tady, nemyslíš?“ zvedla k němu oči.

„Tak černě bych to neviděl.“

„Černě? Pche!“ Žena vytáhla z krku chrchel a odplivla si. „To jsou životní zkušenosti, gadžo.“

Pokrčil rameny.

„Nechceš vyložit karty?“

Zavrtěl hlavou.

„Za jeden lístek,“ nadhodila cenu.

„Nemám potravinovej lístek.“

„Tak něco jinýho. Co máš?“

Výmluvně obrátil prázdné kapsy džínů.

„Pche!“ prskla. „Většina lidí si myslí, že vykládat budoucnost je hloupost, ale když se pak v jejich životě něco posere, co by za to zpětně dali.“

„Já se radši nechám překvapit,“ opáčil a zamířil pryč.

„Abys nelitoval,“ zadrmolila si pro sebe žena.

Dřív uprchlických táborů existovaly stovky. Některé byly velké jako parkoviště, jiné se táhly celé kilometry. Dnes jich zůstal zlomek. Většinu pohltila vlákna, další zničily útoky agresivnějších skupin. Příběh *Kruavé Čtyřky*, o které se Romka zmínila, patřil vůbec k nejhorším. Místo, kde proběhl masakr v tak ohromném měřítku, že šokoval i nejtvrďší národy. Tom raději ty myšlenky zavrhl.

V tom, co se v Sedmičce dělo, shledával podivnou ironii. Všichni kolem byli nespokojení a frustrovaní. Každý si stěžoval na to či ono a reptal, že jinde se určitě žije lépe. A přitom bylo venku stále dost lidí, kteří vstupem do zóny

riskovali život. Když člověka chrání lidé se zbraněmi, oplátkou skousne hodně, včetně faktu, že má omezená práva.

V Sedmičce občanská vláda neexistovala, a přestože se někteří snažili o její obnovení, armáda to odmítala. Před zkázou by to lidé nazvali vojenskou diktaturou. Dnes běžný stav věcí.

Při naprosté závislosti civilizace na elektrické energii výpadek štávy způsobil totální chaos. Mobilní sítě a internet spadly. Kohoutky vyschly, doprava, průmysl, infrastruktura a zásobování. Všechno šlo do hajzlu. Regály v obchodácích zely prázdnotou, ekonomika se zhroutila a začalo rabování. S odpojením komunikační sítě bylo lidstvo vrženo celé dekády do minulosti. I když mnozí nabádali k umírněnosti a zachování klidu, společnost se zachovala přesně tak kreťensky, jak se v krizových situacích chovala vždy. Civilizační systém byl přepsán na pravidla džungle. Ale kdo by se divil, když praskala země a z hlubin se nořily parazitující úponky, které pohlcovaly vše živé. Nedlouho potom přišla mračna jedovatých spor. A když světem začala pochodovat první stáda krvelačných loutek, nevyšloval by leda blázen.

Rádiový kontakt s okolním světem utichl dávno. Poslední zprávy mluvily o totální panice nejen po celé Evropě, ale i na ostatních kontinentech. Ze sousedů se nejdéle drželo Německo. Letecký útok na Berlín, Kolín nad Rýnem a Mnichov byl poslední mohutnou koordinovanou akcí na starém kontinentě. Pak se ze západu rozhostilo ticho.

Ze zbytku světa přicházely jen kusé informace. Některé země nasadily proti vláknům chemické a biologické zbraně. Natropily tím víc škody než užitku. Čína dokonce zmáčkla pověstné rudé tlačítko. Jak moc ničivý atom zdevastoval tamní provincie se nevědělo s určitostí. Radioaktivní spad se nesl přes Arabské moře až do Jemenu a Saudské Arábie, ale z Evropy zasáhl jen jižní státy. Přes veškeré úsilí a moderní technologie vlákna nad druhem homo sapiens zvítězila.

V první dekádě docházelo k velké migraci obyvatel. Brzy však lidé pochopili, že není kam utéct. Nach se rozrostl po

celé planetě, na souši i v oceánech, a kdekoli se objevil, vznikaly oblasti *vláknomoří*, kde nebyl život možný. Nebezpečí a hlad vládli všude. Dnes, po sedmnácti letech, pohltit parazit v domovině celou Moravu i většinu jižních Čech a každý rok se životní prostor zmenšoval. Smršťující se bublina uprostřed smrtícího nachu.

Tom si občas představoval, že takových bublin, menších i větších, se vyskytuje po světě víc. Jenže co na tom záleželo? Způsob, jak zastavit vlákna, se nenašel ani v době, kdy se lidstvo zvalo pány tvorstva.

Dnes zůstala v Praze ubráněná pouze zóna 7. Významnou oblastí se stalo z počátku metro a také tunel Blanka, jenže vlákna se nakonec dostala i tam. Armádě se naštěstí podařilo ubránit polní nemocnici v Karlových Varech a obsadit vodní elektrárnu, která napájela továrnu Sellier & Bellot ve Vlašimi. Výroba munice byla kriticky nízká a rok od roku klesala, ale v rámci výměnného obchodu dodávala Sedmičce alespoň tolik střeliva, aby se ubránila agresorům. Důvod nedostatku jídla. Uživít tisíce lidí bylo komplikované a člověk nemusel být dvakrát chytrý, aby si spočítal, že to nepůjde donekonečna.

Tomáš věděl ještě o Pětce, agrární zóně v Říčanech. Držela se dlouhá léta, ale nedávno padla v boji s Bratrstvem. Šlo o největší ztrátu od počátku katastrofy.

V zónách panovala pracovní povinnost. Všichni, ať už staří nebo mladí, museli plnit určitou denní normu. Technická služba, pěstování cibule a brambor, vepřín a masný kombinát, výroba zbraní a čistící četa, která měla na starosti vlákna. Byl to tvrdý život, a když se člověk narodil civilistou, těžko to mohl změnit. Proto Tom skončil u Olivera.

Velký zvíře a prevít každým coulem. Tomáš se k němu dostal, když v šestnácti dospěl k závěru, že u Švába už nemá budoucnost. Netušil, že se brzy dostane k extra potravinám, hygienickým potřebám a výjimečně i zbraním. Člověk to těžko posoudí, dokud mu to nechybí, ale utírat si zadek papírem bylo víc než skvělé. Na to, co dělal, nebyl pyšný,

jenže pořád lepší než žít z přídělů armády. To už si vyzkoušel a vracet se k tomu nehodlal. Jak se to říká? Účel světi prostředky? Krásné přísloví.

Zrovna když prošel kolem posledního plotu oddělující sekce na ulici, poznal osobu, která seděla na Sašin popis. Mladá ženská. Měla na sobě vojenskou bundu s nasazenou kapucí, džíny a outdoor boty. Držela se ve stínu blízko zapadlé uličky. Do obličeje jí z té dálky neviděl.

Cizinka si Toma všimla. Chvilí ho pozorovala a pak mu nenápadně pokynula, ať jde blíž.

Saša jí musela vykecat, jak vypadám. Slepice jedna.

Chtěl vykročit, jenže do něj někdo zezadu strčil.

Byl to Ivo. Chlap s moravským původem, a stupidně oholeným knírem, který mu lezl do koutků úst. Dělal pro Olivera, co si Tom pamatoval a stejně dlouhou dobu toho rváče nesnášel.

„Hledáš, kam bys strčil ptáka?“ pronesl Ivo skrz žluté zuby.

„Do pytle... a já doufal, že mi ten tvůj rypák dneska nezkaží náladu.“

Muž nasadil tvrdý výraz „Je po tobě shánka, blbečku.“

„Proč jako?“

„Nevím a je mi to volný. Mám tě přivést, tak koukej hnout zadkem.“

Tomáš se ztrápeně zahleděl k uličce. Cizinka byla pryč.

* * *

Za dveřmi skladiště na ně čekal Řepa, čtyřicetiletý vazoun s holou lebkou potetovanou na temeni nápisem *Mors tua vita mea – Tvá smrt je můj život*. Výmluvné sdělení pro kokota se dvěma metry, sto dvacetí kily a mozkiem velikosti ořechu. Hora testosteronu známá násilnou povahou a slabostí pro nezletilý holky. Říkalo se, že pro šéfa vyřídil šest lidí a zmrzačil trojnásobný počet. Tomáš o tom nepochyboval.

Řepa ho přirazil ke zdi a začal prohledávat.

„Vysvětlíte mi, o co tu, do prdele, jde?!“

„Zavři klapáčku!“ odsekl hromotluk a podal Tomův revolver Ivovi.

Odvedli ho do prostorného sklepa. Místnost osvětlovaly petrolejové lampy zavěšené u stropu na vodovodním potrubí. Podél zdí stály regály se zbožím v neúhledných hromadách. Byly tam potraviny, konzervy, domácí pálenky, drogy pochybné kvality, technika a samozřejmě zbraně. Většinou nižší kalibry.

Oliver Kopřiva stál u velkého stolu a zrovna si něco zapisoval do bloku. Patřil k mužům, kteří s věkem nepřiberou ani kilo navíc. Měl prošedivělé polodlouhé vlasy a v úzkém obličejí ostře zahnutý nos. Nebyl vysoký, ale na autoritě mu to neubíralo. Tenhle chlápek nemusel nikoho přesvědčovat, kým je. Pověst ho předcházela a většinou v ní figurovalo lámání kostí a křik lidí. Podplácel i osoby z armády, včetně vyšších šarží, díky čemuž udržoval svůj prosperující byznys v chodu celá léta.

„Zdravím, šéfe,“ řekl bodře Tom.

„Kde je moje zboží?“ opáčil muž, aniž by se namáhal zvednout oči. Jeho propiska hbitě přebíhala po papíru od jednoho řádku k dalšímu.

„Vaše co?“

Když nepřišla odpověď, byl si Tom už stoprocentně jistý, že je v průseru.

„Jestli se vám něco ztratilo, určitě je tu nějaký vysvětlení–“

„Okrádáš mě.“

Tom na několik vteřin ztratil dech.

„Cože? To je blbost.“

Šéf přestal psát a konečně zvedl oči. Tom si zachoval tvář, ale nervózně polkl. Oliver Kopřiva v něm vždy vyvolával velmi nepříjemný pocit, že se nedívá ani tak na něj, jako spíš do něj.

„Tohle musí být nějaká mejlka,“ řekl rychle Tom.

Šéf prudce zaklapl blok a zápisky odložil na stůl. „Pojď blíž, chlapče.“

Poslechl.

Než začal Oliver mluvit, následovala útrpně dlouhá pauza. „Rád bych ti pověděl jeden příběh,“ začal klidným ale současně vážným tónem. „Když jsem byl kluk, můj táta vlastnil tady v Praze zastavárnu. Stála nedaleko od nábřeží ve čtvrti, který se říkalo Smíchov. Nebyla nic extra, ale naší rodině to stačilo. Dokonce jsme měli i pokladní. Jmenovala se Klára. Makala pro tátu celý dlouhý roky. Pracovitá, vstřícná, loajální, a vždy s úsměvem na tváři. Pamatuju si, že na mě byla vždycky hodná.“ Šéf se opřel zadkem o stůl a založil si prsty do sebe. „Jedno léto jsem v krámu vypomáhal. Táta byl zrovna pryč a já nachytl Kláru, jak potajmu bere z pokladny peníze. Tenkrát jsem to nemohl pochopit. Proč by to dělala? Proč by tátu okrádala? Vždyť se u nás měla dobře. Neřekl jsem jí, co jsem viděl, ale pověděl to tátovi.“

Tom jeho vyprávění naslouchal v tichosti. Nemusel být zrovna génius, aby odhadl, kam se bude pointa příběhu ubírat. A přestože na sobě nedal nic znát, cítil rostoucí nervozitu.

„Klára byla svobodná matka. Tři haranti bez fotra,“ pokračoval Oliver. „Její ex seděl v base a neplatil alimony. Žilo se jim hůř, než otevřeně přiznávala, protože se za svou situací styděla. Nevzala si z pokladny moc, asi jen tisícovku. Ochotně ji vrátila, omlouvala se a přísahala otci, že to znovu už nikdy neudělá.“ Šéf se krátce odmlčel, aniž by z Toma spustil svůj rentgenový pohled. „Pověz mi, hochu, co myslíš, že měl můj táta s Klárou udělat?“

„Tisícovka?“ opáčil Tom uvážlivě. „Říct jí, že ještě jednou a letí. Dát jí přísné varování.“

„Varování?“

„Byla to přece jedna chyba po letech. Dal bych jí druhou šanci.“

Oliver se zatvářil, jako by ho odpověď zklamala.

Řepa přistoupil Tomovi za záda. Byl tak blízko, že ucítil jeho nakyslý odér smísený s alkoholem a tabákem. Lahůdka.

„Chápu, o co se snažíte, šéfe,“ řekl diplomaticky Tom. „Jde o kontrolu. Chcete mě nachytat. Jasně, lidi občas kradou, ale